

her har anbefalet, der gaar ud paa at sikre Privatbanefunktionærer ved fremtidige Baner en Løn, der staar i passende Forhold til, hvad der gælder ved Statsbanerne.

Jeg erindrer om, at Statsbanefunktionærernes Underklasser have rigeligt at bestille, og deres Løn er hverken nu eller efter det Forslag, der er forelagt, for høj. Disse Folk have i mange Tilfælde overordentlig meget at bestille, ofte mere end forsvarligt. Der spares og knibes paa alle Omraader ved Statsbanerne, men det er da urimeligt at lade Privatbanerne afgøre alle slige Forhold alene og drive Sparssommeligheden, Kniberiet, Udbygningen af Funktionærerne i den Grad, som det sker i Øjeblikket. Jeg haaber derfor, at det vil lykkes under Sagens videre Behandling at samle Tilslutning til det højst betimelige Ændringsforslag, mine Partifæller have stillet. Hvis det gennemføres, vil man i Fremtiden ved alle ny Koncessioner komme til bedre Forhold, og de gamle Baner ville nok følge med af sig selv, i det mindste tvungne af den Organisation, som Banefunktionærerne have dannet i den senere Tid.

Jeg beklager meget, at ikke flere allerede have sluttet sig til Forslaget, navnlig savner jeg Navnet paa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds, thi jeg erindrer, at hans Partifælle, det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), for ganske nylig var til Stede ved et Møde af Privatbanefunktionærer og der lovede i Tilslutning til, hvad jeg har sagt, at virke for et Forslag som det, mine Partifæller have stillet, nemlig at der gives Privatbanefunktionærerne en Sikkerhed ved fremtidige Koncessioner, ligesom han delte den fremsatte Opfattelse, at de Lønninger, der betales for Øjeblikket, ere for lave. Det ærede Medlem for Horsens lovede ved den Lejlighed indenfor sit Parti at virke for Tilslutning til de Tanker, her ere fremkomne, og lovede Forslag af den Art sin Støtte. Jeg venter derfor ved denne Sags Behandling det ærede Medlems Tilslutning til vort Forslag og beklager, at det ikke er lykkedes det ærede Medlem til Trods for hans Anstrengelser og Løfter i saa Henseende at bevæge sit Partis Medlemmer i Udvalget til at tiltræde det Forslag, vi have stillet.

Jeg beklager ogsaa den ærede Ministers Standpunkt, som er afvisende overfor denne Sag, fordi det forekommer mig, at en demokratisk Regering meget vel kunde forsvare at gaa til den Indskrænkning af Selvstyret, som man holder paa, at de

private Baner skulle have. Frihed og Selvstyre er noget, der lyder overordentlig kønt, men i et Samfund, hvor den ene er i saa høj Grad afhængig af den anden, som Tilfældet er i vort Samfund, bør man dog i nogen Maade begrænse Adgangen til Udbygning; selv om det skulde gaa ud over nogle Aktionærers Selvstyre, bør man dog ikke lade dem drive Selvstyret saa vidt, at de faa Ret til en grænseløs Udbygning af de Funktionærer, der ere ansatte ved Banen, for at de kunne naa de 2—3—4 og endnu flere pCt., som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds glæder sig over, at de smaa lokale Baner kunne give. Det synes jeg, man skal modvirke ved Foranstaltninger som dem, min Partifælle og jeg have foreslaet. Jeg anbefaler Ændringsforslagene Nr. 6 og 67, men fraraader det Ændringsforslag, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds har stillet under Nr. 3.

P. Madsen: Under Nr. 4 i Ændringsforslagslisten er der et Flertal af Udvalget, som foreslaar, at Bestemmelsen i Lovforslaget under d.: Tilvejebringelse af Statsdrift paa Routen Kalundborg—Aarhus udgaar. Det har været mig en Overraskelse, og jeg antager, det er gaaet flere som mig. Vi have haft Lejlighed til at høre igennem mange Aar — i alt Fald saa mange, som jeg har været paa Rigsdagen —, at Linien Kalundborg—Aarhus var i høj Grad forsømt og mangelfuld, og at der tiltrængtes meget betydelige Forbedringer. Da nu Forslaget fremkom, og der allerede i Punkt 4 var foreslaet Statsdrift paa Routen Kalundborg—Aarhus, tænkte man, at nu var den Sag i god Gænge, og det forundrer mig derfor, at et Flertal af Udvalget nu foreslaar, at dette Punkt i Lovforslaget skal udgaa.

Nu hørte jeg blandt andet den højtærede Minister og Ordføreren udtale, at den Sag kunde finde sin Ordning paa Finansloven, men jeg er tilbøjelig til at tro, at naar et Flertal i Udvalget her er blevet enigt om, at det Punkt i Lovforslaget skal udgaa, vil det blive vanskeligt i Finansudvalget at komme til Enighed om denne betydelige Udgift. Jeg er derfor bange for, at der ligger noget andet bagved, at man egentlig mere har tænkt paa, at ved at lade dette Punkt gaa ud aabner der sig hurtigere en Udvej for at etablere en anden Route. Den højtærede Ordfører talte om, at det var en Sag, der egentlig ikke var moden til Afgørelse; der var saa vidt forskellige Opfattelser af den Sag